

Q. D. B. V.

DISSERTATIO GRADUALIS,
VINDICIAS VETERUM
DRUIDUM
HYPERBOREORUM
SISTENS,

QUAM

Consentiente Ampliff. FACULT. Philos. Reg. Lycei
Aboënsis

SUB

PRÆSIDIO

MAG. JOHANNIS
BILMARK,

HIST. & PHIL. PRACT. PROF. REG. & ORDIN.

Publice Defendet

JONAS KIELLGREN,

WESTRO-GOTHUS.

IN AUDITORIO SUPER. DIE XXIV MAJI ANNI MDCCLXIX,

H. A. M. S.

ABOÆ Typis JOH. CHRISTOPH. FRENCKELL.

VIRO Admodum Reverendo atque Præclarissimo,
D:no Mag. JONÆ KIELLGREN,
Ecclesiarum, quæ DEO in Floby & Adnexis colliguntur,
PASTORI, & Nomarchiæ Willkensis PRÆPOSITO
laudatissimo,
PARENTI OPTIMO.

V*itricus, Hyrcana cui tigride durior est mens,
Debeat immota si pietate coli;
Quas TIBI dem grates, mihi quam, PATER Optime, adesse,
Cui non cura prior posteriorve fuit.*

TU *puerum studiis formasti & moribus ipse,
Et Duce TE Pindi semita dulcis erat:
Nec posthac Juveni, geminus quem fovit Apollo,
TE piguit sumtus suppeditasse mihi.*

Ergo licet nunquam TIBI rite rependere possim,
*Cunctaque sint meritis dona minora TUIS;
At patiare tamen, GENITOR charissime, grati
Hoc ut fiat opus pectoris arrba mei.*

Vive DEO, PATRIÆ, TIBimet Stirpique per annos
Nestoris, ad superas dum datur ire domos.

Ita vovet semperque vovebit

PARENTIS OPTIMI

obsequentissimus filius
JONAS KIELLGREN.

§. I.

Quod Tibi, B. L. nunc exhibemus Specimen Academicum non cavillandi pruritus, nec contradicendi pertinax studium, sed quod præfiscine dixerim, ingenua a nobis extorsit modestia. Adeo simplices enim nos formavit Natura, ut præcordia nostra præ dolore palpitent, quoties audimus cujus demumcumque famam aculeatis dictis aut fictis sermonibus præter meritum proscindi, minimeque probamus consuetudinem Atheniensium, qui plus argutæ THEMISTOCLIS eloquentiæ, quam expertæ ARISTIDIS innocentia tribuerunt. Imprimis autem male, supra quam dici potest, nos habet, dum cineribus defunctorum Virorum quis temere insultare audet, ipsosque ferociter accusat, qui pro se ipsis verba amplius facere non possunt. Quanto, quaeso, melius ipsi Gentiles, quamvis a veræ virtutis cognitione longissime fuerint remoti. Apud ipsos enim invaluit Canon: Quod de defunctis quis non nisi bene loqueretur. Quod si enim ipsi hostes ab omni humanitate alienum putent, illa violare loca, in quibus Viri, qui vitam cum morte commutarunt, placide quiescunt, ipsique Carthaginienses, at quam truculentus populus! sibi a Diis immortalibus immissem pestem ob vastata sepulcra crediderint; quanto majus piaculum erit habendum, famam pridem demortuorum, quam vita etiam cariorem habuerunt, ideo laceßere, quod ex sua decempeda ipsos metiri vel impune possint, vel opinionem quandam ingenii sibi ita acquirant. Quamobrem quum nuper inciderimus in scriptum, cujus Auctor prolixè exponit res gestas veterum Druidum Hyperboreorum, eosdem post tot sæculorum decursum non coloribus

depingens, sed aterrimo carbone notans, Duces secutus non annales, qui supersunt, sed exagitatam suam imaginationem, scilicet ut pravitatem *Officialium*, sit venia verbo barbaro, inde a prima imperii Svio - Gothici constitutione ad nostra usque tempora continua serie ostenderet; igitur & virtus & veritas id officii nobis injunxerunt, ut vindicias horum Heroum in nos suscipere-
remus. Statim vero fatendum, quod in hoc orbis angulo expiscari non potuerimus meletematis illius Auctorem: sed si dicendum quod res est, nec ullam huic negotio impendimus operam, nihil enim nostra refert, *quis* sed *quid* scripserit. Non tamen dissimulandum, quod novus hicce Auctor parum favere videatur tam eruditioni, quam Societati civili. Ecce enim quam hederam scripto suo vendibili suspendit: *Tum melius vulgus rude & indoctum, - - - quam nunc Principes ipsi. I. G. VOSSIUS.* Ita autem haud obscure patrocinator celebri ROUSSEAU, qui litterarum culturam ad depravationem morum contulisse, speciosis quibusdam argumentis ostendere est conatus, sed cui paradoxæ opinioni dudum deterferunt fucum prudentiores. Deinde fingit se socium fuisse Romanis, propter impotentiam fœneratorum, non *Officialium*, ut habet Auctor, quippe qui pecunias, nisi hereditate forte acceptas, collocare non valent, in Monte Sacro Romæ congregatis, ibique audivisse MENE-
NIUM AGRIPPAM, non CLAUDIUM, ut perhibet Scriptor, exulcerata civium pectora ad concordiam similitudine ventris, sine cujus placido ministerio totum corpus brevi fatisceret, revocantem; nec dissimulat, quod Oratoris Romani amicam propositionem hoc mysteri-
simo excepisset: Et ipse ventrem habeo, nec æquum puto ignavis adminicula vitæ sustentandæ præbere, quæ meo studio & labore *mibi soli paravi.* Felix Roma,
quæ

quæ ingenuos magis aluit cives, quam ut similem cum Auctore opinionem, ne quidem in turbato illo reipublicæ Statu, foveret: ter autem quaterque infelix civitas, in qua cives Socialitatis sensu adeo destituuntur, ut sui ipsorum tantum sint idola, nec alios juxta se facile ferant. Enimvero si tales uspiam inveniantur, ipsa tamen experientia nos convincit, eorum numerum esse opinione rariorem; quare illorum placita nunc mittimus, Druidas tantum veteres Hyperboreos consideraturi: sperantes, B. L. innoxios nostros conatus in meliorem partem fore interpretaturum.

§. II.

Quamvis ætas OTHINI I., FORNIOTHERI vulgo dicti, in tempora admodum obscura incidat; attamen si vel naturam ducem sequamur, quodammodo nobis formare possumus imaginem imperii, quod tunc per Septemtrionales oras obtinuit. Verisimile igitur est, aliquot familiarum Scythicarum centena, irruptionibus Persarum Regis DARII HYSTASPIS exagitata, ad Scandinaviæ terras, ea adhuc tempestate incultas, sese contulisse, fessis penatibus præsidium & asylum quæsitura. Quemadmodum vero quum quis peregrinam ingreditur domum, omnia prius circumspicit & modeste, saltim in initio, se gerit; ita quoque primi Scandiæ incolæ, quum hinc hostium quorumcunque subitaneas invasiones, inde autem rabiem ferocissimorum animalium in sylvis nostris frequentissimorum valde extimescerent, & proinde plus satis sentirent, quam esset necessarium, ut consilia ac vires conjungerent, si se suæque tueri vellent; credere par est, quod paucæ tunc fuerint inter cives contentiones, & si quæ forte exstiterint, eadem mox sint compositæ, uno litigantium, quod nimium esset, non

lante, altero autem, qui se humani quid passum sponte animadvertit, æquam damni reparationem non denegante. Rebus autem ita constitutis & quamdiu paucissimi essent cives, quorum singuli amplissimis vitæ sustentandæ adminiculis fruebantur, nulli in patria nostra fuisse videntur *Officiales*, saltem perpetui, qui scilicet & iusta inter ceteros eminebant auctoritate & debitis gaudebant stipendiis, cum ipse FORNIOTHERUS, huiusque posterius, qui in imperium ipsi successerunt, in concordia illa paucitate admodum sufficerent rebus publicis tam civilibus quam sacris administrandis. Exemplum sententiæ nostræ luculentissimum præbet Historia Israëlitarum, qui postquam sub auspiciis Divinis ex Ægypto essent educti, atque in itinere per deserta ancipiti sæpius premerentur periculo, MOSES solus obortas inter ipsos controversias diremit, omniaque munia publica obiit. Non equidem negamus, quod huic operi, quum omnia ipse cognoscere voluerit, integros in principio impenderit dies, sed quanta ne fuit peculii huius Divini multitudo, & quam parum ipsa sua sorte contenta? E contrario autem Majores nostri & oppido pauci sub Dynastia FORNIOTHERA, & æquanimiores erant, ideoque in officiorum tramitem, si quando ab ipso declinassent, facilius reducebantur. Demus autem isthac tempestate quosdam in Scandia fuisse *Officiales*, sive *Druidas*, sive alio quocunque nomine insignitos, ipsa tamen imperii constitutio aliæque circumstantiæ evincere videntur, quod illi potestate sibi concessa abuti in oppressionem civium nec potuissent, si voluissent, nec voluissent, si potuissent. Invaluit enim temperatum imperii genus, per quod cives in partem regiminis venerunt, adeoque populus certis temporibus congregatus a Principis Consiliariis non solum rationem negotiorum gestorum postulavit, sed etiam in illos a-

animad-

animadvertit, qui ipsis factis se indignos monstraverant gradu honoris, quem obtinuerant. Præstantiores autem cives propensa civium suorum voluntate modi, nihil omnino moliti videntur, quo familiaritate & auctoritate sibi concessa indigni judicarentur, sed omnes curas in id impenderunt, ut libertatem & tranquillitatem civium sartam tectamque conservarent; probe gnari, quod hoc cardine ipsorum fama & potestas verteretur.

§. III.

Sub posteris OTHINI I. ad eundem tenorem, quem ipse instituerat, negotia publica administrabantur. Seniores enim populi toties, quoties necessitas postulavit, convenerunt, ut in rebus dubiis suam & fidem & prudentiam Principi testatam facerent. Quumque deliberationes simplici ista ætate moram non admodum longam requirerent, gratis quoque operam suam gratis civibus commodarunt; siquidem res ipsorum domestica nihil inde pateretur detrimenti. At postquam Asgardix Princeps SIGGE FRIDULPHI filius, seu OTHINUS II, ad Scandix oras accessisset, simplicemque ac superstitionibus devotum GYLFONEM ita circumvenisset, ut hic illi summam Imperii Svio Gothici traderet, magna quoque heic facta est rerum conversio. Primo enim quum OTHINUS II. non solum magna hominum caterva stipatus in Scandinaviam pervenerit, atque in tanta civium multitudine non potuerint non variæ existere controversiæ, quæ si vel indecisæ relinquerentur vel pugnorum aleæ committerentur, salus publica perquam turbaretur; igitur ut ad justitiæ trutinam dirimerentur, necessarium erat, ut certi constituerentur Viri, qui auctoritate pollerent & a civibus convenientia acciperent stipendia, ne aliis continuo inserviando suamque proinde

inde rem familiarem negligendo ad tristem redigerentur inopiam. Hujus rei necessitas tanto magis elucescit, si consideremus, quod duæ essent gentes, quæ nunc in unam coalescerent, quod etiam se invicem lippis intuerentur oculis, adseclis Othini priscos incolas præ se contemnentes, ipsos *Rimtuffar* appellantes, aliisque convitiis eos exagitantibus, sese autem Divinæ esse originis jactantibus, unde tam fervida ortæ sunt contentiones, ut earundem semina nondum in seris nepotibus penitus deferbuisset existiment, qui indolem Nationis Svio-Gothicæ se ad unguem cognoscere videri volunt. Ut huic malo medelam, quantam posset, adferret sagacissimus Othinus, proceres quosdam constituit, quos peregrini *Druidas*, nostri autem *Diar & Drotter* seu *Drottnar* nuncuparunt, quorum officii summa erat, religionem tutari, sacrificia tum anniversaria tum etiam dialia procurare, jus populo dicere, pœnasque a fontibus exigere. Id quod pulchre nos docet STURLONIDES his verbis: *þat var þa Sæper at tolf Hofgögar voro Özster, skyldo þeir ræða fyrir Blotum oc Domom Manna imille; þat ero Diar kaldrer, eldur Drottnar; þem skyldu þjónusta veita oc Lotning allt folk*, h. e. ex versione PERINGSKJOLDI: Ibi-que mos obtinuit, ut duodecim Præfecti, ceteris eminentiores *Diar* seu *Drottnar* hoc est Principes seu Domini dicti, curam gererent sacrorum & populo jus dicerent. Hisce omnes ac singuli honorem plane singularem & officia insuper debita præstarent (a). An aliqua olim fuerit differentia inter *Diar & Drottnar*, adeo ut hi, sicut perhibent nonnulli, essent, qui jura populi contra impotentem tuerentur dominationem, illi autem sub specie Religionis conservandæ re ipsa potentiam Othini in præjudicium libertatis civilis auxerint, tanto

tanto magis ambigimus, quod ipse STURLONIDES, rerum antiquarum Oedipus, utrosque hos officiales non distinguat sed conjungat. Ceterum Regibus hos in honore proximos fuisse necesse est, quum ante Svehia Regis, DYGVONIS, tempora ipsi Reges subinde *Drottari* seu *Drottnar* appellarentur (b), inde deducto nomine, quod *þeir Drottnadu* dominarentur *yfer Drót* populo (c). Hinc natum est priscum illud solemneque proverbium, quo dicitur: *Dyrt ár Drottins ordit*, hoc est, ut illud ad verbum vertit LOCCENIUS: *Magno pendendum est Regis verbum* (d), seu vertente VERELIO: *Magni æstimandum est mandatum Regis* (e). Nec hoc loco erit reticendum, quod præter Druidas sub Dynastia Ynglingica præcipuæ dignationis fuerint cum Skaldi seu Poætæ, qui Regum quidem facta argute celebrarunt, sed ab adsentationis fūco plerumque fuerunt alieni, quid Regi vel conveniret vel non, graviter modulantes, tum sic dicti *Spekingi*, qui, qua polluerunt prudentia ac rerum experientia, Regibus optima consilia in rebus dubiis subministrarunt, nec non executioni Legum sedulo invigilarunt.

(a) Vid. *Heimskringl. Tom. I. p. 2.* (b) Confr. *Libr. cit. p. 20.* (c) Vid. *VERELII Lexicon Scando-Scyth. p. 53.* (d) Vid. *Ejusd. Antiquit. Svio-Goth. Libr. II. Cap. 2.* (e) Vid. *Ejusd. Libr. cit. p. 55.*

§. IV.

Quamvis non negemus potestatem Patris in suam familiam ab ipsa natura concessam, suis gaudere commodis, vel quod veteres Hyperborei cum aliis gentibus id commune habuerint, quod liberis suis atque domesticis magna auctoritate præfuerint; non tamen nobis persuadere possumus, vel quod isthæc potestas diu consistere

potnerit, aucto imprimis genere humano, vel quod ipsa sit libertatis civilis tantopere desiderata argumentum. Postquam enim primi Scandinaviæ incolæ, ut de his speciatim nunc loquamur, sedes sibi fixissent certas, & tam agricultura quam aliis vitam sustentandi adminiculis, opulentiam quandam consecuti fuissent; factum est, ut partim parentes minus rigidam, quam necessitas pridem imperaverat, in liberos exercerent disciplinam, partim liberi ex indulgentia Patrum ferociores evaserint. Quare LYCURGUS prævidens disciplinam publicam, a se institutam, domesticæ proximam, nequaquam fore perpetuam, si opulentia promulsidem gustassent Spartani, ipsos inopiæ squalorem eluctari passus non fuit. Esto itaque, quod OTHINUS II luxum Asiaticum in Patriam nostram secum advexerit, de qua tamen re tanto magis dubitare licet, quod Scythæ Asiatici, a quibus ille ortus, omnem fastum contemserint; at nisi hoc tum contigisset, tamen post obtenta halcyonia & fixas fortunarum sedes necessarium fuit, ut opulentiores sensim redderentur Scandinavi, & proinde a pristina simplicitate desciscerent, adeoque vitia inter ipsos capita sua passim exfererent. Ut hæc reprimerentur, opus omnino fuit, ut certi constituerentur Judices atque Officiales, qui de actionibus civium quæstionem haberent, latasque sententias exsequendas curarent, quam severitatem Patres familiarum a tenero in liberos suos adfectu alienam duxerunt. Quæri autem potest, annon OTHINUS Druidas constituendo suæ potius potentia augmento, quam libertati atque tranquillitati civium consuluerit? Vix in hanc censuram, satem ex merito, incurrit Princeps modo memoratus. Erat enim extraneus, ex natali solo a Romanis nuper expulsus, novum intraverat regnum, cujus cives adeo adhuc feroces erant, ut ne minima ferrent molimina, quæ in suam

suam tenderent oppressionem. Docet igitur Historia, quod institutis suis gratissimum se reddiderit populo Svio-Gothico, adeo ut hic illum ut beneficium quoddam Numen etiam post fata veneratus sit; quod impotentem dominandi libidinem non arguit. Sed urgent adhuc dissidentes: Sicut necessarium non est, ut corpus humanum variis laboret morbis & infirmitatibus, ideo quoque fallunt & falluntur, qui contendunt, Societatem civilem sine Officialibus, semper negotiosis, consistere non posse. Facilis autem est responsio: sicut necessarium est, ut si corpus humanum morbis laboret, eidem adhibeantur remedia, quæ sanitatem restituant; ita cum in statu Naturali & qua animam & qua corpus sumus valde infirmi, connataque pravitas in detrimentum generis nostri vim suam continuo exserat, ergo requiritur, ut huic malo in statu civili medela adhibeatur, quod sit per idoneos constitutos Officiales, qui legum executioni & ordinis conservationi jugiter invigilant, quique proinde non ipsi sunt morbi, sed contra morbos & carcinomata aptissima, quæ ingenium humanum excogitare potuit, remedia. Tales in initiis rerumpublicarum fuerunt Patres familiarum & Seniores populi; tales etiamnum sunt omnes Officiales legitime constituti, qui muneribus suis rite funguntur. Deinde observandum est, quod potestas Patrum familias eminens ideam quandam libertatis expetendæ nobis minime præbeat. Quis enim ignorat, quod liberi & domestici ita paruerint hero seu despota, ut jus vitæ ac necis in ipsos subinde exerceret, & ob minima delicta ipsos punire posset, non observans tam justitiæ regulas, quam exulcerati pectoris aut æstuantis adfectus vindictam. Sed animadverto insuper OTHINUM II ideo taxari, quod bellum hereditarium (*Vigarsf*) instituerit, eum scilicet in finem, ut sic eos, qui sibi suæque

familiæ minus bene cuperent, ad exterarum regiones & bellorum discrimina mitteret, ne sua auctoritate illius instituta interverterent. Quamvis autem callido OTHINI ingenio multum tribuamus, vix tamen credimus, quod simplici ista tempestate perversa invaluerit consuetudo, præstantiores & de ceteris optime meritos cives in longinquam mittendi militiam, ne sibi moras neccerent. Nec hoc inventum concernebat egregios in civitate viros, ut Ostracismus apud Athenienses & Petalismus apud Syracusanos, sed omnes, qui gloriæ & potentiæ acquirendæ studio flagrarent. Quid? Quod si Scandiani animadvertissent, hereditario hoc bello sibi insidias strui, quod post aliquot annorum decursum deprehendere potuissent, sine dubio longinquæ huic militiæ nuntium misissent. Probabilius igitur est, quod OTHINUS bello memorato acuere voluerit fortitudinem veterum Scandianorum, ne nimio otio torpescerent, sed ad omnem fortunæ casum essent parati.

§. V.

Audiamus vero quænam sint illa mala, quæ post constitutam Druidum potestatem Patriam nostram adflixisse credunt illi, qui Statum publicum hujus temporis sibi ita perspectum habent, ut rationes etiam singulorum moliminum sibi in numerato esse videri velint. Scilicet ut Druidas eo magis sibi devotos redderet OTHINUS, certa illis assignavit stipendia; quibus autem pendendis quum opes hujus Principis non sufficerent, tributum quoddam genus singulis imposuit civibus. Hac de re ita loquitur STURLONIDES: *Um alla Suibjop gulldu Menn Opinn Skattpenning fyrer Nef buert: Eum bann skyllde verja land þierra fyrer Ufribe oc blota þeim til Ars,*
hoc

hoc est: Per totam Svioniam OTHINO singula capita certo nummo censebantur, qui vicissim fines illorum defenderet, bella & hostiles machinationes propulsaret, sacrificiaque annua pro frugum abundantia procuraret (a). En! gravius vitium ab OTHINO in administratione regni commissum, quam ut ipsi condonari queat. Cur enim præter necessitatem distentas civium crumenas ita emunxit? Sed bona verba quæsumus. Quid? Si cives ipsi hunc nervum rerum gerendarum sponte sua obtulerint, quod planius ex allatis STURLONIDIS verbis sequitur, quam quod ille memoratum tributum ab ingratis civibus expresserit: hoc certe in casu non erit taxandus, quod vectigali hoc in suam & populi salutem uteretur. Sin minus, cogitandum est, quod tributa adsimilari queant vaporibus, qui a terra paullatim, nulla cum hujus diminutione, in aëra adscendunt, sed justo tempore cum abundanti pluvia redeunt, terramque foecundant. Quam igitur cara nobis est publica & huic innexa privata felicitas, tam facilis quoque erit ingenuus quilibet civis in symbolis Principi conferendis, sine quibus ipse & sibi & suis deesse cogitur. Enimvero dicunt: tributa hæc fuisse tantum stipendia Druidum seu Ardelionum quorundam in aula degentium & sua commoda cum civitatis dispendio quærentium. Nos autem potissimum credimus STURLONIDI, qui tributa hæc & destinata & adhibita fuisse docet, ut OTHINUS bella impediret & sacrificia procuraret, non autem in usus, qui finguntur tantum, ludicros. Falluntur etiam quotquot OTHINO tribuunt institutionem Proprietatum Upsaliensium (*Upsala-Ode*), quum harum Auctor fuerit Svethiæ Rex YNGVE-FREY, qui ut cultum Deorum splendidiorem redderet, Numinisq; gratiam, cujus luculenta quotidie experiebatur documenta, sibi sartam tectamque conservaret, suf-

fragantibus civibus, tam piis usibus redditus quorundam prædiorum adsignavit (*b*). An hoc invento sibi vel populo male consuluerit, is demum adferet, qui felicitatem civilem ex illibatis opum cumulis tantum æstimat. Verum quidem est, quod templum ab OTHINO conditum auro & argento fulserit, sed hæc metalla vix ex civibus extorquebantur, quin potius barbara præda fuit, quæ ad Patrios DEOS redhostimenti loco ponebatur. Sed inquirunt dissentientes, hæc omnia felicitatis speciem tantum mentiuntur, quum introducta Asiatica superstitione simplices virtutes, quibus veteres incolæ emicuerunt, in exilium pellerentur, adeo ut ab isthoc momento liberi ipsorum facti sint ignavi fuci, & quot Officiales, tot etiam exstiterint industriorum civium Domini. Simplicitatem morum primis incolis nemo negabit, sed quæ tanta fuit, ut in barbariem fere vergeret, siquidem ipsis insolens non fuerit, per campos vel nudos vel ferinis pellibus male indutos incedere, glandibus radicibusque arborum vesci, fontibus obviis sitim levare, speluncas habitare & vicinos atque consanguineos modo timere, modo rursus illis terrorem injicere, qualis horrenda scena luditur, dum homines sibi suæque pravitati relinquuntur. Sed pergunt argumentando: multitudo negotiorum necessario postulavit multitudinem Ministrorum, qui cum Principis gratiæ suos deberent honores, ad ejus quoque arbitrium sua referebant molimina, ab OTHINI munificentia exspectantes, quod sudore sibi comparare deberent. Quid vero si Officiales hi redditus ex prædiis Regiis suisque villis sine reliquorum civium detrimento auxerint, quod fieri etiam tum potuisse nemo sanus negabit, nonne sic magis regno profuerint, quam obfuerint? Non vanam esse hanc suspicionem tam THORGNYRUS, quam alii Viri illustres,

suis exemplis comprobant, qui vere Dictatores ab ara-
 tro fuerunt, quippe qui publica negotia administrando
 privatis operibus manus admoveere non detrectarunt.
 Multum præterea garrunt de spatiosis & semper pa-
 tentibus OTHINI atriis, auroque undique fulgentibus,
 quæ cum PLINIO, de Pyramidibus Ægypti disserente,
 ad Regum pecuniæ otiosam & stultam ostentationem
 referre videntur. Hæc autem atria, quæ OTHINO tri-
 buuntur, quum in annalibus nostris non memorentur,
 sed imaginationi Auctoris suam debeant existentiam, ima-
 ginarium quoque erit, quod inde petitur argumentum ad
 Officiales omnes atro carbone notandos. STURLONI-
 DES enim de OTHINO tantum perhibet, quod Tem-
 plum exstruendum curaverit, idque pulcherrime or-
 naverit, quod institutum non alius taxabit, nisi qui mo-
 limina etjam maxime innoxia habet suspecta. Esto autem,
 quod sub auspiciis OTHINI atria quædam fuerint exstructa,
 & quod ipsa vario ornamentorum genere fuerint cons-
 piciua, nihil tamen vel in his erat insolens vel quod di-
 gnitas Majestatica non postularet. Quod vero ipsa fue-
 rint patentia hoc satis evincit, quod Reges Svethiæ, ut
 veri Patriæ Patres, civibus cujuscunque conditionis fa-
 cilem ad se aditum concesserint, nec ipsorum preces al-
 to fastidiverint supercilio. De cetero quicumque secum
 cogitaverit simplicem & plane incommodam Archi-
 tecturam, quæ sub Svethiæ Rege FJOLNERO adhuc ob-
 tinuit, nã illi atriorum OTHINI admodum magnificam
 non concipiet opinionem. Eodem loco sunt habenda,
 quæ de OTHINI corvis siue Ministris traduntur, scilicet
 quod lautam atque otiosam degerint vitam; STURLO-
 NIDES enim docet, quod ipsorum munus fuerit, pere-
 grinas regiones peragrarè, vicinorum Principum moli-
 mina expiscari, OTHINOque referre quidquid scire sua
 interes-

intereffet, quod alicui plenissimum opus & remuneratio-
ne dignissimum esse, nemo, nisi stipes, negabit. Enim-
vero quis aniles omnes nugas, quæ a dissentientibus
proponuntur, & quarum nec vola nec vestigium in
prisca occurrit monumentis, recensere, quamvis recen-
sisse esset etiam refutasse. Audiamus potius quid de Of-
ficialibus censuerint Veteres. Sic Svethiæ Rex BIRGE-
RUS de legibus antiquis ita loquitur: *Lagha yrkir mar*
Wigbar Spa, hedbin i hedbnum tima: ban mar utsänder
af Ingjald Swea Konung h. e. Legislator fuit *Wigber*
Spa, qui sub gentilismo vixit & ipse gentilis, quem con-
stituit Svethiæ Rex INGJALDUS. Quod necessarium hoc
sit munus quisque animadvertit, qui cogitaverit, quod
exlex vitæ genus naturæ humanæ minime conveniat. Nec
illud erit reticendum, quod forma imperii Svio-Gothici
sub tota Dynastia Ynglingica fuerit temperata, cives-
que libertatem suam auro contra & argento cariorem
habuerint, id quod gravissimæ Orationes, quas Legiferi
THORGNYRUS, EMUNDUS, alique Proceres ad Reges
habuerunt, dum nimiam sibi arrogare voluerunt domi-
nandi potestatem, satis comprobant, item quod inde ab
antiquissimis temporibus Officiales fuerint firmissima
populi contra impotentem dominatum præsidia.

(a) Vid. *Heimskringl. Tom. I. p. 10.* (b) Vid. *Libr.*
modo cit. p. 12.

§. VI.

Haud operosum jam foret, tum ad singulas qua-
stiones a dissentientibus propositas, quibus jugulum qua-
si famæ veterum Procerum Hyperboreorum petunt, re-
spondere, tum etiam responsiones ab ipsis allatas, quas
ingenua

ingenua ratio non dictitavit, sed turbulentus affectus expressit, rite emendare; verum quum insulis conjecturis nemo sobrius acquiescat, hoc labore merito superfedemus. Interim cum adversarius quaestionibus proponendis impense delectetur, in ejus gratiam quarere nobis liceat, quos officiales ipse intelligat, aut illos, qui sub Ynglingica tantum Dynastia vixerint, aut illos, qui honorificis nunc in Patria funguntur muneribus, siquidem modo in illos, modo rursus in hos suam dirigat censuram? Si illos; profecto ipsi pro laboribus, tam in toga quam in sago exantlatis, hanc saltem meruerunt gratiam, ut si non celebrandi, fama tamen eorum post obitum non ita erit labefactanda, ut sine ulla rationum specie frivole contendatur, quod quamprimum quis in senatum OTHINI fuerit admissus, proditor & perduellis simul invaserit. Si autem sub prae-textu veterum Officialium praesentibus insultare velit, videat ne in Leges Regni fundamentales impingat, atque ita in indignationem tam Augustissimi REGIS, quam Celsissimorum Regni Ordinum merito incurrat, quippe qui singulis, munus sibi commissum rite administrantibus, suum patrociniū contra malevolos calumniatores graviter promiserunt. Si autem in Officiales potestate sua abutentes tantum calamum stringat, quales oppido paucos & olim & nunc apud nos dari tam æquitas quam humanitas nos credere jubent, non tanto opus fuisset sophismatum syrmate in re planissima & nullis dubiis obnoxia; siquidem quod is, qui indigne se gerat, indignus sit suo Officio & civium suorum benevolentia, vel per se pateat. Denique, ut paucis me expediam, tota adversariorum argumentandi ratio in Philolophiam Hobbesianam resolvitur. Ita autem ejus adfectæ calculos suos abducunt: Quicumque & voluntatem & potestatem

habent aliis mala inferendi, illi etiam in detrimentum aliorum sua dirigunt molimina: Atqui Officiales omnes & voluntate nocendi gaudent, quia natura omnes sunt pravi, & potestate pollent, quam ipsis indulserunt ceteri cives. Ergo ab hoc hominum genere nulla expectanda est felicitas, quomocunque enim se gerunt, pars reddituum publicorum ipsis cedit. Enimvero hic Syllogismus facili negotio & majori jure ita invertitur. Quicunque nec volunt nec possunt civibus suis nocere, ab illis nihil metuendum. Atqui tales sunt Officiales. Ergo. Non volunt, quia plerique luculenta probitatis ac moderationis specimina dederunt, antequam officiis fuerint admoti. Et si qui forte velint, ægre possunt aliis mala inferre, quia quo altiore honorum in gradu sunt constituti, eo ad graviores actionum suarum rationem reddendam tenentur, quod publica salus & omnis ævi experientia comprobatur. Qui porro dum privata negligunt commoda & publici causa se consumi patiuntur, æquum omnino est, ut a publico aliquam & laboribus condignam reportent mercedem. Omnes igitur, quotquot in honorum gradibus Divina constituit Providentia, nihil de amore in Patriam vel Zelo in civium commodis promovendis remittant, quamvis forte ab invidis male audiant, nec eam, quam meruerunt, reportent gratiam; sed secum ita constituent, *quod Regium sit benefacere & male audire.*

